

Verhalen uit China

Inhoudsopgave

Mensen met blauwe ogen kunnen niet zien.	1
Rust zacht lieve oude man	9
Meisje op de koffer.....	13
Everything is bigger in the USA.....	19
Dansen in het Shamian park.....	23
Hebbes.....	27
Het onoplettende balletdanseresje.....	28
Jongetje met het flesje water	34
Lopend naar mijn werk.....	39
Schildpad als hoofdmenu	43
De Chinese Mc Donalds	49
De roeivereniging	54
Lekker slapen bij Ikea.....	60
Op je schoen zitten	65
Een alien met een baard.....	71
Hallo Eindhoven.....	75
Cursus in het Chinees	79
Corona verstoort alles	84
Weetjes.....	89
Dankwoord	94
Slot.....	95

Voorwoord

Op 6 maart 2018 ontving ik een mail van Simon Namvar van Charlesworth Kennedy's.

Een headhuntersbureau uit Groot-Brittannië. Of ik interesse had in de functie van Deputy General Manager bij het bedrijf Gameco in China. In een heel nette mail heb ik Simon bedankt voor zijn aanbieding en gevraagd of hij eventueel een andere functie beschikbaar had, elders in de wereld, maar niet in China. Simon gaf niet op en nam de moeite om mij telefonisch te benaderen. Ik ben hem tot op de dag van vandaag nog dankbaar voor dat telefoontje. Inmiddels zijn wij, mijn vrouw en ik, helemaal gesetteld in China. Het is een groot avontuur. Verwondering en verbazing zijn de woorden die het beste passen bij ons gevoel omtrent het leven in China. In ons dagelijkse leven zijn wij al redelijk gewend aan de gebruiken en cultuur van het land maar sommige zaken wennen nooit.

In de korte verhaaltjes probeer ik inzicht te geven in hoe het dagelijkse leven hier zich afspeelt. Leuke, maar soms ook verdrietige anekdotes geven een beeld van de andere wereld die China heet.

Wanneer mensen mij vragen hoe het nu is om in China te wonen en te leven geef ik altijd het volgende antwoord: "Stel je voor, je landt op een andere planeet waar alles anders is, dat is China".

De vraag waarom wij dan zo gelukkig zijn in China is heel makkelijk te beantwoorden.

Niemand bemoeit zich met je en laat je in je waarde, de mensen zijn ontzettend vriendelijk en behulpzaam, maar vooral, je voelt je in China enorm veilig.

Mensen met blauwe ogen kunnen niet zien

Tijdens mijn dagelijkse woon-, werkverkeer heb ik de beschikking over een chauffeur genaamd Mr. O. Hij komt vast nog wel terug in andere verhalen dus daarover later nog meer.

Hij staat altijd klaar om mij ergens naar toe te brengen maar toch wilde ik zelf de beschikking over een auto hebben in het weekend en dus moest ik zelf kunnen autorijden. Nu ben ik een behoorlijk ervaren rijder met een jaargemiddelde van circa 50.000 km en dat al een jaar of 30, maar rijden in China is andere koek. Maar toch wilde ik een Chinees rijbewijs. Dat is nog niet zo eenvoudig bleek achteraf. Mijn secretaresse Sonia begon al te zuchten toen ik haar vroeg of zij kon uitzoeken of ik mijn Nederlandse rijbewijs kon omzetten naar een Chinees rijbewijs. Haar eerste opmerking was: "Boss driving in China very dangerous, I never drive, only 3 time in 10 year". Maar ik was vastberaden, dat rijbewijs moest er komen.

Na twee weken had Sonia het verlossende antwoord: "Boss is possible but take long time and many paper". Oh ja, er is niets mis met mijn kennis van de Engelse taal maar in China is dat nog wel een dingetje. Om een juist beeld te schetsen schrijf ik het daarom op zoals zij het letterlijk zei. Over de Engelse taalvaardigheid volgen nog wel meer anekdotes.

Maar goed, Sonia zei dus dat het niet onmogelijk was maar heel gemakkelijk zou het niet zijn. En dat klopte!

Er moesten tal van formulieren aangevraagd en verzameld worden: een kopie en vertaling van mijn rijbewijs, een kopie van mijn paspoort, een kopie van mijn werkvergunning, een kopie van mijn visum, een kopie van mijn inschrijving op mijn woonadres in China en tenslotte een aantal pasfoto's van speciaal formaat, met daarbij een verklaring van de fotograaf.

Het maken van de pasfoto's werd nog een heel avontuur. Mijn chauffeur Mr. O wist wel ergens een goedkoop adresje waar ze dat perfect konden doen. Op weg naar mijn werk zou hij wel even stoppen bij de fotograaf. De volgende dag verliet hij, op weg naar mijn werk, de snelweg en reed het platteland op. Na tien minuten rijden kwamen we in een klein dorp terecht. Zoals ik reeds geleerd had, geen vragen stellen en rustig afwachten op wat komen gaat. Hij stopte op de hoek van de straat bij een soort van winkeltje. Een paar verschoten en smerige parasols stonden op het trottoir en er lagen een aantal kippen met vastgebonden poten bij de deur. Ik kan geen Chinese teksten lezen, dus weet ook niet wat er op de gevel van het pand geschreven stond. Maar nog steeds vol vertrouwen volgde ik Mr. O. Het valt moeilijk te beschrijven hoe de "winkel" er van binnen uitzag maar in Nederland zou dit niet de naam winkel mogen dragen. Een hokje van drie bij drie meter met een klein bureautje met daarop

een antieke computer en beeldscherm uit de jaren negentig. Boven op het beeldscherm was een printertje met tape bevestigd. Achter het bureautje zat een goedlachse Chinese meneer die enigszins schrok van mijn verschijning in zijn winkel. Aan de andere kant van de ruimte stond een houten kratje rechtop met daarvoor een statief met camera. Mr. O deed het woord en na wat heen en weer geschreeuw (wat uiteindelijk geen schreeuwen maar praten is) in het Kantonees mocht ik op het krukje plaatsnemen. Maar eerst moest er nog een kip aan de kant geschoven worden want die lag nog in het kratje. Ik nam plaats en gelijk ontstond er lichte paniek. Ik was met mijn 1 meter en 85 centimeter te lang om goed in beeld gebracht te worden. Dan maar op mijn hurken zitten. Na wat aanwijzingen lukte het dan toch om mij op de foto te zetten. Wonder boven wonder rolde er na een paar minuten een paar mooie foto's uit het krakende en piepende printertje. Het opstellen van de bijbehorende verklaring van de fotograaf leverde nog wel enige problemen op. Hij moest mijn paspoortnummer en naam invullen in de computer maar die kende natuurlijk niet de leestekens zoals wij die gebruiken. Ook had ik natuurlijk geen Chinese naam. Maar Mr. O. duwde de Chinese fotograaf van zijn krukje af, nam plaatst achter de computer en loste dit probleem snel op. Met de juiste foto's en verklaring van de fotograaf op zak was ik weer een stap dichterbij een Chinees rijbewijs.

Vol goede moed gingen Sonia, mijn secretaresse, en ik de dag daarna naar het DMV. Het DMV is het ministerie dat alle zaken behartigt op het gebied van verkeer, dus ook zorg draagt voor de rijbewijzen.

Bij het DMV aangekomen moesten wij ons melden bij het algemene loket dat de documenten controleert. De meneer achter de balie schudde heftig nee nadat hij mijn papieren had gezien en vertelde Sonia dat er nog meer papieren moesten komen. Zo moest mijn paspoort vertaald worden in het Chinees, de rijbewijsvertaling die een blauwe stempel had, moest vervangen worden door een vertaling meteen rode stempel en ik moest een verklaring van de politie kunnen tonen dat ik toch echt wel in China woonde. Hij merkte terloops wel nog op dat de pasfoto's perfect waren.

Sonia reageerde met de opmerking: "Sorry Boss, will take long time to have paper".

Eerst maar op de terugweg naar het politiebureau om een verklaring op te halen. Ook dat was weer een teleurstelling. De politie had nog nooit van een dergelijk verklaring gehoord, dus konden ze die ook niet afgeven. Mijn indruk was dat ze te druk waren met sigaretten roken en geen zin hadden om maar iets te doen. Daarnaast bestond het politiebureau alleen maar uit een tafel met vier stoelen die midden in een kamer stond. Op de tafel stond een asbak en een antiek telefoontoestel en dat was het hele politiebureau. Dus daar

kon inderdaad ook nooit een formulier tevoorschijn getoverd worden.

Ingang bij DMV in Guangzhou

Een week later toch maar weer eens verhaal gaan halen bij het DMV. Sonia ging weer mee als mijn vertaler omdat ze in het algemeen nergens Engels spreken. We hadden geluk. We mochten nu een loket verder gaan met onze documenten. Inmiddels had ik de vertalingen van paspoort en rijbewijs met de zo felbegeerde rode stempels in mijn bezit, dus dat was waarschijnlijk de reden dat we het een loketje verder mochten gaan proberen. Maar al snel werden we weer weggestuurd omdat we geen politieverklaring konden overleggen. Nog maar eens terug naar het politiebureau. Maar weer hetzelfde verhaal. Zij kenden dat formulier niet en iets wat ze niet kennen, bestaat dus niet.

Sonia schudde haar hoofd en zei: "Boss I told you, not possible to have Chinese license".